

Forslag

til

Lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren og om den fælles markedsordning for fiskerivarer m. v.

Fremsat den 8. november 1972 af fiskeriministeren.

§ 1. Fiskeriministeren bemyndiges til at fastsætte de bestemmelser og at iværksætte de øvrige foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelse her i landet af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren og om den fælles markedsordning for fiskerivarer.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte bestemmelser om fravigelse af de i stk. 1 nævnte forordninger, i det omfang disse eller akten vedrørende vilkårene for tiltrædelsen af De europæiske Fællesskaber indeholder adgang hertil.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte bestemmelser om udvidelse af det danske fiskeriterritoriums udstrækning indtil 12 sømil i de farvandsområder, hvor denne grænse ikke allerede er fastlagt.

§ 2. Der nedsættes et udvalg bestående af 2 repræsentanter for fiskeriministeriet og 9 erhvervsrepræsentanter. Erhvervsrepræsentanterne beskikkes af fiskeriministeren efter forslag fra vedkommende erhvervsorganisationer. Der beskikkes en stedfortræder for hvert af udvalgets medlemmer. Formanden beskikkes af ministeren blandt udvalgets medlemmer.

Stk. 2. Fiskeriministeren kan bestemme, at repræsentanter for institutioner eller erhvervsorganisationer indtræder i udvalget ved behandlingen af sager, der er af særlig interesse for den pågældende institution eller organisation.

Fiskerimin. j. nr. b. 1/1.

Stk. 3. Udvalgets opgave er i fornødent omfang at rådgive fiskeriministeren ved udarbejdelsen af de forskrifter, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af Det europæiske økonomiske Fællesskabs fælles fiskeripolitik.

Stk. 4. Fiskeriministeren fastsætter udvalgets forretningsorden.

Stk. 5. Udvalgets sekretariatsopgaver varetages af fiskeriministeriet.

§ 3. Fiskeriministeren eller den, han bemyndiger dertil, kan pålægge fiskere, importører, eksportører, producenter, handlende samt brancheorganisationer at give de oplysninger, der er nødvendige for opfyldelse af medlemsstaternes indberetningspligt efter de i § 1, stk. 1, nævnte forordninger.

§ 4. Fiskeriministeren eller den, han bemyndiger dertil, kan kræve rigtigheden af oplysninger, der skal danne grundlag for udbetaling af ydelser efter de i § 1, stk. 1, nævnte forordninger, bekræftet af en statsautoriseret revisor.

§ 5. Afgifter, der opkræves i henhold til de i § 1, stk. 1, nævnte forordninger, kan inddrives ved udpantning.

§ 6. Den, der til brug for afgørelser i henhold til de i § 1, stk. 1, nævnte forordninger eller i henhold til denne lov eller de i medfør af loven givne forskrifter giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplys-

ninger af betydning for sagens afgørelse, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelovs §§ 161-163. Det samme gælder den, der handler i strid med vilkår, der er fastsat i en sådan afgørelse eller som forsøger herpå.

Stk. 2. Den, der i øvrigt undlader at give oplysninger, der er afkrævet ham i henhold til de i § 1, stk. 1, nævnte forordninger eller i henhold til denne lovs § 3 eller i henhold til de i medfør af loven givne forskrifter straffes med bøde. Det samme gælder den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om sådanne forhold, medmindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelovs §§ 161-163.

Stk. 3. Den, der udfører eller indfører varer i strid med fællesskabernes forordninger om en fælles markedsordning for fiskevarer, eller som overtræder de kvalitets- og handelsnormer, der er fastsat i disse forordninger, straffes med bøde.

Stk. 4. I forskrifter, der udstedes i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne eller forsøg derpå.

Stk. 5. Den, der begår et forhold som nævnt i stk. 1 eller stk. 4 med forsæt til at unddrage sig eller andre afgifter i henhold til fællesskabernes forordninger eller med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling af ydelser i henhold til forordningerne, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år, under skærpende omstændigheder indtil 4 år.

Stk. 6. For overtrædelser, der begås af aktieselskaber, andelsselskaber eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Stk. 7. Sager om overtrædelse af stk. 1-4 behandles som politisager. De i lov om rettens pleje kap. 68, 69, 71 og 72 omhandlede retsmidler finder anvendelse i samme omfang som i sager, som det efter de almindelige regler tilkommer statsadvokaterne at forfølge.

§ 7. Ved de i § 6, stk. 2, 1. pkt., stk. 3 og stk. 4 omhandlede overtrædelser kan fiskeriministeren tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder retsplejelovens bestemmelser om indholdet af anklageskrifter i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

§ 8. Loven træder i kraft ved Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

§ 9. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Ved Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber skal der træffes foranstaltninger til inden for fiskerisektoren at iværksætte de forordninger, som er og vil blive givet af Rådet og Kommissionen i medfør af traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab.

Til de foranstaltninger, der skal træffes for at anvende den fælles fiskeripolitik her i landet, kræves hjemmel i dansk lovgivning.

For så vidt angår omfanget af og udgifterne til administrationen af fællesskabernes og de nationale bestemmelser på dette område bemærkes, at det på indeværende tidspunkt endnu ikke er muligt at danne sig et sikkert skøn, men det må forudses, at den vil stille betydelige krav, herunder også med hensyn til antallet af beskæftigede medarbejdere.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

En forordning er ifølge traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab bindende i alle enkeltheder og umiddelbart gældende i samtlige medlemsstater. Til supplerings af en forordnings bestemmelser eller til gennemførelse af disse bestemmelser kan det dog være nødvendigt at udstede nationale forskrifter.

Den ene af de grundlæggende forordninger inden for fiskerisektoren er rådsforordning nr. 2141/70 af 20. oktober 1970 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren, der bl. a. tilstræber, at fiskeriets struktur udvikler sig på rationel måde, og at der sikres den befolkning, der ernærer sig ved fiskeri, en rimelig levestandard.

I princippet vil reguleringsforanstaltninger om fiskeriets udøvelse fortsat være overladt til den nationale lovgivning, men i enkelte specielle tilfælde vil der på fællesskabsbasis kunne gennemføres bestemmelser om adgangen til farvandsområder, fastsættelse af de former, hvorunder fiskeriet må udøves, samt om gennemførelse af fangstbegrænsninger, herunder fredningstider for fisk, oprettelse af fredede områder, forbud mod brug af bestemte redskaber, redskabstyper eller fiskemetoder m. v.

Efter lov nr. 210 af 19. maj 1971 om internationale reguleringsforanstaltninger vedrørende fiskeri har fiskeriministerens bemyndigelse til at udfærdige forskrifter vedtaget i henhold til internationale overenskomster.

Traktaterne om De europæiske Fællesskaber kan

formentlig henregnes blandt sådanne overenskomster, men da fællesskabernes strukturpolitik har andre formål end at beskytte fiskebestanden, hvilket forskrifterne efter nævnte lov i princippet tilsigter, vil det være hensigtsmæssigt med en hjemmel i denne lov til at gennemføre de bestemmelser i Det europæiske økonomiske Fællesskabs ovennævnte forordning, der skal være umiddelbart gældende her i landet. Loven af 19. maj 1971 bliver dog ikke overflødig, idet omfanget af de internationale reguleringsforanstaltninger, der efter denne kan blive tale om at gennemføre, må påregnes at være videregående end foranstaltninger efter Det europæiske økonomiske Fællesskabs fælles fiskeripolitik.

I øvrigt forudsætter forordning nr. 2141/70, at der skal gennemføres foranstaltninger til koordinering af strukturpolitikken for fiskeriet inden for fællesskabet, ligesom der også vil kunne blive tale om foranstaltninger til en koordinering af medlemsstaternes politik for forskning og videnskabelig-teknisk bistand inden for fiskerisektoren. Også gennemførelsen af sådanne foranstaltninger foreslås hjemlet ved nærværende lov.

Den i forordningerne hjemlede frie adgang til fiskeri på andre medlemsstaters fiskeriterritorium kan imidlertid efter tiltrædelsesaktens art. 100 fraviges, idet medlemsstaterne har adgang til at forbeholde udøvelsen af fiskeri på eget fiskeriterritorium for egne statsborgere inden for en 6-sømile-grænse i en periode indtil 31. december 1982, ligesom Danmark har adgang til at forbeholde sig fiskeriet inden for 12-mile-grænsen i Nordsøen mellem Blåvands Huk og Thyborøn i samme tidsrum.

Denne adgang til i en overgangsperiode at etablere et nationalt 6- henholdsvis 12-sømile-fiskeriterritorium er en medlemsstat ikke forpligtet til at benytte sig af, hvorfor en hertil sigtende forskrift ikke kan anses at være omfattet af de i stk. 1 omhandlede *nodvendige* foranstaltninger, således at en særlig hjemmel til at fastsætte bestemmelser herom er påkrævet. Med henblik herpå samt andre tilfælde, hvor der i forordninger måtte være adgang til at fravige disse på national basis, søges den i stk. 2 indeholdte hjemmel for fiskeriministeren.

Danmark har i øjeblikket et 12-sømile-fiskeriterritorium i Nordsøen, Skagerrak og Kattegat, medens fiskeriterritoriet kun er 3 sømil i de øvrige farvande jfr. § 1, i lov nr. 195 af 26. maj 1965 om saltvandsfiskeri. Da der ikke i gældende lovgivning

er hjemmel til fiskerigrænseudvidelse i de områder, hvor Danmark i øjeblikket kun har 3-sømil fiskeriterritorium, og da en udnyttelse af de i det foregående afsnit nævnte EF-undtagelsesbestemmelser ikke kan finde sted uden at også tredielande udelukkes fra fiskeri inden for de 6 eller de 12-sømil, søges hjemmel til en sådan udvidelse ved den i stk. 3 anførte bemyndigelse til fiskeriministeren.

Den anden af Det europæiske økonomiske Fællesskabs grundlæggende rådsforordninger inden for fiskerisektoren er forordning nr. 2142/70 af 20. oktober 1970 om en fælles markedsordning for fiskerivarer, som bl. a. tilsigter gennem egnede foranstaltninger at fremme en rationel afsætning af fiskernes fangster og at opnå prisstabilitet på markedet, for derved at sikre fiskerne en rimelig indkomst.

Med henblik herpå vil der kunne gennemføres fælles markedsnormer for fisk og fiskeriprodukter med det formål at søge rentabiliteten forbedret ved at holde fisk af utilstrækkelig kvalitet borte fra markedet og lette handelsforholdene ved hjælp af egnede konkurrenceregler. Markedsnormerne svarer til de danske kvalitetsbestemmelser, der hidtil for fisk og fiskerivarer er udfærdiget efter lov nr. 167 af 12. maj 1965 om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer.

Uanset bestemmelserne i den danske kvalitetslov må det anses for hensigtsmæssigt i nærværende lov at tilvejebringe hjemmel til umiddelbart at gennemføre fællesskabsbestemmelserne i Danmark.

Loven om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer vil der på den anden side ikke være anledning til at ændre, idet det ikke kan anses for udelukket at gennemføre og opretholde strengere kvalitetskrav, end de på fællesskabsbasis gennemførte, såfremt dette blot sker på ikke-diskriminatorisk basis, og reglerne ikke er i modstrid med fællesskabsbestemmelserne.

Forordningen om markedsordningen for fiskerivarer forudsætter, at medlemslandene af hensyn til markedsplejen kan gennemføre interventionskøb, finansiere privat oplagring og udbetale udligningsgodtgørelser til fiskerne for at sikre råvareforsyningen til industrien. Disse foranstaltninger har efter forordningens nuværende bestemmelser ikke større interesse for dansk fiskeri, idet de er begrænset til fiskearter, som praktisk taget ikke indgår i de i Danmark foretagne landinger. Da de pågældende foranstaltninger senere vil kunne ændres til at omfatte andre fiskearter end dem, der i øjeblikket er undergivet disse interventionsforanstaltninger, vil det være nødvendigt, at den fornødne hjemmel til

at gennemføre disse foranstaltninger i Danmark foreligger i nærværende lov.

I tiltrædelsesaktens artikler 98 og 99 er det bestemt, at der på fiskerisektoren også skal ske en pristilnærmelse til den på fællesskabsbasis fastsatte orienteringspris i overgangsperioden efter tilsvarende regler som dem, der gælder inden for landbruget. Dette kan medføre, at der i samhandelen mellem Danmark og Fællesskabet og i samhandelen mellem Danmark og 3. lande kan blive tale om at opkræve henholdsvis udligningsbeløb eller importafgifter eller anden importbelastning, respektive ydelse af eksportrestitutions.

Selv om man på nuværende tidspunkt har en forhåbning om at kunne undgå de i disse artikler for overgangsperioden hjemlede foranstaltninger inden for fiskerisektoren, vil det dog i påkommende tilfælde være påkrævet i nærværende lov at være i besiddelse af den fornødne hjemmel til at opkræve eller yde sådanne udligningsbeløb eller ændre eventuelle importafgifter eller eksportrestitutions.

Selve prisinterventionen på markedet i øvrigt overlades til organisationer af fiskere og etableringer af sådanne organisationer og medlemsskabet af disse er gjort til en frivillig sag. For det tilfælde, at der oprettes sådanne, såkaldte producentorganisationer, kan det ikke anses for nødvendigt gennem lovgivning at tilvejebringe hjemmel til, at organisationerne kan gennemføre fangstbegrænsninger og afgifts- og prisbestemmelser, idet denne myndighed for organisationen må ligge i selve medlemsforholdet, derved at medlemmerne forpligter sig over for organisationen til at overholde bestemmelser af nævnte art.

Producentorganisationerne vil på visse nærmere vilkår kunne opnå støtte til deres virksomhed af den fælles landbrugs- og garantifond. Vilkårene er fastsat i gennemførelsesforordninger udstedt i medfør af basisforordningen, og for at sikre, at også danske producentorganisationer vil kunne nyde godt af en sådan fællesskabsstøtte må nærværende lov indeholde hjemmel til gennemførelse af de herfor fornødne regler.

Det er endvidere en nødvendighed, at der foreligger hjemmel til både i overgangsperioden og efter dennes udløb at gennemføre de i forordningen om markedsordningen forudsete almindelige foranstaltninger i form af importstop eller begrænsning, opkrævning af udligningsafgifter, og regler om gennemførelse af produktionsbegrænsninger for fiskeindustrien, eksportregulering, ydelse af eksportrestitutions ved udførsel til 3. lande m. v. Sådanne foranstaltninger påregnes gennemført med hjemmel i denne lov, ligesom der kan blive tale om at sikre den

F. t. l. vedr. markedsordning for fiskerivarer m. v.

i forordningen hjemlede landingsadgang for andre medlemsstaters fiskere ved hjælp af nærmere bestemmelser efter nærværende lov.

Til § 2.

Det må anses for hensigtsmæssigt, at der ned sættes et udvalg, der kan rådgive fiskeriministeren ved udarbejdelsen af de forskrifter, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af De europæiske Fællesskabers fælles fiskeripolitik.

På strukturpolitikens område vil man kunne forudse, at adskillige foranstaltninger direkte vil berøre selve fiskeriet, hvorfor det vil være rimeligt, at dette har en fast repræsentation i udvalget. Da strukturpolitikken imidlertid også drejer sig om udviklingen af anlæg i land til de forskellige forarbejdningsformer for fisk, vil det også være ønskeligt, at der i udvalget er repræsentation for den del af fiskerierhvervet, der er beskæftiget med forarbejdning af og handel med fiskeriprodukter.

For så vidt angår markedsordningen kunne det være nærliggende at begrænse udvalgets repræsentation til repræsentanter for fiskerierhvervets forarbejdningsindustri og handel, men da en væsentlig del af markedsordningen vedrører en intervention i markedet foretaget af fiskernes organisationer, vil det være ønskeligt, at også det egentlige fiskeri er repræsenteret på dette område.

Under hensyn hertil har repræsentanter for fiskeriets hovederhvervsorganisationer ved en med disse stedfunden forhandling om lovforslaget fundet det ønskeligt, at det i medfør af § 2 i lov nr. 220 af 4. juni 1965 om udførsel af fisk og fiskevarer nedsatte eksportudvalg opretholdes — uanset lovens ophævelse ved Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber — dog således, at antallet af fiskerrepræsentanter forøges fra 2 til 4. Forslaget er udtryk for en imødekommelse af dette erhvervsønske. Formanden i eksportudvalget har været en repræsentant for fiskeriministeriet, men det foreslås, at udvalget for fremtiden får 2 repræsentanter for fiskeriministeriet, under hensyn til at fællesskabsproblemerne med den nuværende sagsfordeling i fiskeriministeriet vil henhøre under snart det ene og snart det andet kontors forretningsområde, medens andre problemer er af fælles interesse for de to kontorer.

Da de opgaver, som udvalget vil komme til at beskæftige sig med, ikke i øjeblikket vil kunne konkretiseres, har man fundet det hensigtsmæssigt, at fiskeriministeren kan supplere udvalget på en sådan måde, at de erhvervs mæssige og offentlige interesser, som vil blive berørt af de foranstaltninger, der er tale om, vil få mulighed for at fremsætte

synspunkter i udvalget. Det er ikke fundet hensigtsmæssigt nærmere at præcisere, hvilke institutioner, der vil kunne blive tale om at inddrage i udvalgets arbejde, men der kan blandt andet opstå behov for at give andre berørte ministerier, f. eks. handelsministeriet, adgang til at deltage i arbejdet.

Man har fundet det overflødig udtrykkeligt at fastslå, at udvalget kan tilkalde sagkyndige til at deltage i udvalgets møder, da dette må betragtes som en selvfølge.

Udgifterne til diæter og rejseudgifter i forbindelse med udvalgets møder påtænkes afholdt af statskassen.

Til § 3.

Den foreslåede bestemmelse anses for nødvendig under hensyn til, at der ved tilslutning til fællesskaberne vil komme til at påhvile Danmark en meget vidtgående indberetningspligt både vedrørende strukturpolitikken på fiskeriområdet og vedrørende markedsforholdene for fiskeriprodukter.

Indberetningspligten, der påhviler samtlige medlemsstater, må anses for en forudsætning for den rette udformning og gennemførelse af den fælles fiskeripolitik.

Indberetningspligten vil blive opfyldt efter samråd med Danmarks Statistik, således at det sikres, at der ikke pålægges erhvervslivet eller administrationen unødvendigt dobbeltarbejde.

Til § 4.

Da der på en række punkter både inden for strukturpolitikken og markedsorganisationen kan blive tale om deltagelse i finansielle støtteordninger på fællesskabsbasis, må man forudse, at det vil være påkrævet, at der foreligger en acceptabel revision af de regnskabsbilag, der skal danne grundlag for støtteudbetalingen. Ikke mindst da en væsentlig del af selve markedsinterventionen forudsættes foretaget af private organisationer, finder man en bestemmelse af denne art påkrævet. Man har dog ikke anset det for nødvendigt i alle tilfælde at kræve revision ved statsautoriseret revisor, men vil efter forholdene kunne nøjes med anden form for betryggende revision, således at udgifterne til denne står i et rimeligt forhold til omfanget af de finansielle dispositioner, der er tale om.

Til § 5.

Der forudses inden for fiskeripolitikken ikke at blive tale om andre former for afgifter end sådanne, der pålægges i medfør af forordninger om den fælles markedsordning for fiskerivarer. I det omfang, der bliver tale om sådanne afgifter, må det anses for hensigtsmæssigt i nærværende lov at sikre

den fornødne hjemmel til at inddrive sådanne afgifter. Der vil også i medfør af forordningerne kunne blive tale om andre former for afgifter, f. eks. afgifter ved enhver landing af fisk til finansiering af producentorganisationernes prisstabiliserende foranstaltninger, men sådanne afgifter vil formentlig kunne opkræves i medfør af de vedtægtsmæssige bestemmelser, der kommer til at gælde mellem de forudsatte producentorganisationer og disses medlemmer, jfr. bemærkningerne til § 4.

Til § 6.

Der er ikke direkte i De europæiske Fællesskabers forordninger hjemmel til strafpålæg for overtrædelser af fællesskabernes bestemmelser, hvorfor den

fornødne strafhjemmel må tilvejebringes i medlemsstaternes egen lovgivning. Dette er foreskrevet bl. a. i forordningen om en fælles markedsordning for fiskerivarer.

Udformningen af straffebestemmelserne er i øvrigt foretaget efter samme principper, som foreslås gældende inden for landbrugssektoren.

Til § 9.

Under hensyn til, at der under tiltrædelsesforhandlingerne er skabt mulighed for særordninger såvel for Færøerne som Grønland på fiskeriets område, foreslås, at loven ikke kommer til at gælde for disse områder.